

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce **Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu, pobočný spolek** se sídlem Brno, Cejl 866/50a, zastoupeného JUDr. Petrou Humlíčkovou, Ph.D., advokátkou se sídlem Praha 1, Štěpánská 640/45, proti žalovanému **Ministerstvu dopravy**, se sídlem Praha 1, nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, za účasti **Ředitelství silnic a dálnic ČR s. p.**, se sídlem Praha 4, Na Pankráci 546/56, zastoupeného Mgr. Petrem Kuchařem, advokátem se sídlem Praha 4, Na Pankráci 30a/404, v řízení o kasačních stížnostech žalovaného a osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2024, č. j. 10 A 64/2022 - 86,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2024, č. j. 10 A 64/2022 - 86, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí ministra dopravy ze dne 11. 5. 2022, č. j. MD-10553/2022-510/3, kterým byl postupem podle § 92 odst. 1 správního řádu zamítnut jako nepřipustný rozklad žalobce proti rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 4. 1. 2022, č. j. MD-19396/2021-910/10, neboť ministr dopravy naznal, že žalobce nebyl účastníkem správního řízení. Prvoinstančním rozhodnutím byl ve společném územním a stavebním řízení schválen stavební záměr „D11, stavba 1106 Hradec Králové – Smiřice“. Městský soud shledal žalobu důvodnou, a proto

rozhodnutí ministra dopravy v záhlaví specifikovaným rozsudkem zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[2] Městský soud konstatoval, že předmětem jeho posouzení byla otázka účastenství žalobce, nikoli posouzení umístění nebo povolení stavby. Nejednalo se proto o řízení podle zákona č. 416/2009 Sb., o urychlení výstavby strategicky významné infrastruktury, ve znění účinném do 31. 12. 2023 (dále jen „liniový zákon“), jelikož žalovaným rozhodnutím nebyla umísťována ani povolována stavba podle § 1 odst. 2 písm. a) nebo b) tohoto zákona; proto nebyla dána speciální místní příslušnost Krajského soudu v Ostravě podle § 7 odst. 4 soudního řádu správního, ve znění účinném do 31. 12. 2023 (dále jen „s. ř. s.“). Ze stejného důvodu nebyla zkrácena lhůta pro podání žaloby na polovinu podle § 2 odst. 2 liniového zákona. Pokud se ministr dopravy ve svém rozhodnutí zabýval otázkou, zda se jedná o *navazující řízení* podle § 9c odst. 4 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, ve znění účinném do 31. 12. 2023 (dále jen „zákon o posuzování vlivů na ŽP“), nejednalo se o meritorní řešení věci, nýbrž mezistupňův úvah nutných pro posouzení otázky účastenství. Městský soud proto uzavřel, že žaloba podána včas a k příslušnému soudu.

[3] Následně se městský soud zabýval otázkou účastenství žalobce jakožto dotčené veřejnosti ve smyslu § 3 písm. i) bod 2 a písm. g) bod 3 a § 9c odst. 4 a 5 zákona o posuzování vlivů na ŽP. Uvedl, že ministr dopravy se v žalovaném rozhodnutí opřel o vyjádření Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 16. 7. 2021, č. j. KUKHK-24561/ZP/2021, dle něhož záměr D1106 „*nenaplňuje svým charakterem a rozsahem ustanovení § 4 zákona č. 100/2001 Sb., a proto nepodléhá posuzování vlivů na životní prostředí*“ (dále jen „vyjádření KÚ HKH“). Podle názoru městského soudu žalované rozhodnutí neobsahuje materiální posouzení toho, proč se v daném případě nejedná o *navazující řízení*. Pouhý odkaz na závěr plynoucí z vyjádření KÚ HKH je nedostatečný, neboť vyjádření není výsledkem žádného řízení, v němž by účastníci uplatňovali svá stanoviska. Nejedná se proto o rozhodnutí dle části druhé správního řádu, nýbrž o vyjádření podle části čtvrté správního řádu; vyjádření nenabývá právní moci ani závaznosti podle § 73 odst. 2 správního řádu, a proto nejsou správní orgány takovým vyjádřením vázány. Ke stejnému závěru v obdobné věci dospěl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 2. 2024, č. j. 8 As 277/2021 - 66 (rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

[4] Městský soud proto uzavřel, že ministr dopravy při svém rozhodování nesprávně vycházel pouze z vyjádření KÚ HKH, aniž by se sám materiálně zabýval otázkou, zda se jedná o navazující řízení či nikoli. Jeho rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť z něj není zřejmé, proč ministr dopravy dospěl k závěru, že se nejedná o navazující řízení podle § 3 písm. g) bod 3 zákona o posouzení vlivů na ŽP, a tudíž proč není žalobce účastníkem tohoto řízení.

[5] Žalovaný [dále jen „stěžovatel a“) a osoba zúčastněná na řízení [dále jen „stěžovatel b“) napadli rozsudek městského soudu kasačními stížnostmi. Stěžovatelé podřadili důvody svých kasačních stížností shodně pod § 103 odst. 1 písm. a), c) a d) s. ř. s.

[6] Stěžovatel a) má za to, že žalobou napadené rozhodnutí bylo dostatečně odůvodněno a ministr dopravy v něm reagoval na všechny námitky žalobce. K žádosti stavebníka [stěžovatele b)] o posouzení záměru z hlediska § 4 zákona o posuzování vlivů na ŽP sdělilo

pokračování

Ministerstvo životního prostředí, že se jedná o žádost podle § 2 odst. 4 zákona o posuzování vlivů na ŽP, k jejímuž vyřízení je příslušný KÚ KHK. KÚ KHK pak v souladu s § 23 odst. 4 zákona o posuzování vlivů na ŽP vydal výše zmíněné vyjádření KÚ KHK, v němž konstatoval, že předmětný záměr svým charakterem a rozsahem nepodléhá posouzení vlivů na životní prostředí ve smyslu § 4 zákona o posuzování vlivů na ŽP. Jednalo se o jeden z podkladů, na jehož základě byl učiněn závěr, že se nejedná o navazující řízení. Žalované rozhodnutí dále obsahuje vlastní posouzení, v němž ministr dopravy reagoval na argumentaci žalobce odkazující na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem a uvedl, že se jednalo o skutkově odlišný případ od nyní projednávané věci. V rámci stanoviska EIA ke stavbě D11 nebylo počítáno s doplněním protihlukových stěn; nyní projednávaná věc se týká právě umístění a výstavby protihlukových stěn, tedy nových stavebních objektů, pouze doplňujících dálnici D1; jejich povolení proto nespadá pod definici navazujícího řízení. Stěžovatel proto odmítá, že by žalované rozhodnutí bylo založeno pouze na vyjádření KÚ KHK, jak nesprávně uzavřel městský soud.

[7] Následně stěžovatel a) rozvedl argumentaci, proč stavba dodatečných protihlukových stěn představuje samostatné objekty, které byly posuzovány v samostatném, a nikoli navazujícím řízení. Jedná se o marginální stavby, jejíž povolení nepodléhá stejnému režimu jako vlastní stavba dálnice D11. Stěžovatel a) dodal, že žalobci nic nebránilo uplatnit námitky již v rámci řízení o umístění a povolení stavby dálnice D11.

[8] K významu vyjádření KÚ HK stěžovatel a) uvedl, že při posouzení charakteru řízení o společném povolení stavby protihlukových stěn vycházel z úřední listiny (vyjádření KÚ HK) vydané dotčeným správním orgánem při výkonu jeho působnosti. Jedná se proto o významnou skutečnost pro posouzení věci, kterou byl žalovaný povinen respektovat s ohledem na princip dobré správy.

[9] Ve druhé kasační námitce stěžovatel a) namítal, že se jednalo o řízení vedené podle liniového zákona, a proto byla lhůta pro podání správní žaloby podle § 2 odst. 2 tohoto zákona zkrácena na jeden měsíc a byla také dána speciální příslušnost Krajského soudu v Ostravě podle § 7 odst. 4 s. ř. s. Nesouhlasí proto s městským soudem, který dospěl k závěru, že v případě procesních otázek není dána příslušnost specializovaného senátu. Rozlišování řízení na procesní a meritorní otázky je v rozporu s principem právní jistoty a nemá opodstatnění v liniovém zákoně. Posouzení procesních otázek se vždy promítne i do meritorního posouzení. Neobstojí proto závěr městského soudu, že procesní rozhodnutí nejsou rozhodnutími podle liniového zákona. Městský soud se v této souvislosti odvolával na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2016, č. j. 4 As 284/2015 - 105, který se ale týkal zamítnutí odvolání pro opožděnost při vyvlastnění, a proto není pro věc přílehlavý. Řízení před městským soudem bylo tudíž zmatečné.

[10] Stěžovatel b) uvedl obdobné kasační námitky jako stěžovatel a). V první námitce nesouhlasil s městským soudem, že by žalované rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné. Uvedl, že ze str. 4 žalovaného rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaný opřel nejen o vyjádření KÚ HK, ale také se vypořádal s argumentací žalobce ohledně rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem. Tyto části odůvodnění představují vlastní věcnou reakci žalovaného. Nelze proto tvrdit, že by žalované rozhodnutí vycházelo pouze z vyjádření KÚ HK.

[11] Ve druhé námitce stěžovatel b) namítal, že se městský soud nevypořádal s jeho vyjádřením k žalobě ohledně právní povahy posuzovaných protihlukových stěn. Městský soud tedy na jedné straně vytýkal žalobou napadenému rozhodnutí nedostatečné odůvodnění, avšak sám požadavek na vypořádání argumentace nesplnil, čímž učinil napadený rozsudek nepřezkoumatelným.

[12] Ve třetí námitce stěžovatel b) nesouhlasí s posouzením včasnosti žaloby a příslušnosti městského soudu. Stejně jako stěžovatel a) má za to, že není správné rozdělovat řízení na část procesní a meritorní a podle toho rozdělovat také příslušnost soudů. Tento postup odporuje textu zákona a je v rozporu s veřejným zájmem na akceleraci přípravy a realizaci infrastrukturních staveb, který liniový zákon zastává. V důsledku takového postupu nastává nedůvodná dvojkolejnost, která nemá oporu v liniovém zákoně a je způsobilá zpozdit stavby veřejné infrastruktury.

[13] Žalobce se ke kasačním stížnostem nevyjádřil.

[14] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu podaných kasačních stížností (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[15] Kasační stížnosti jsou důvodné.

[16] Nejvyšší správní soud úvodem předesílá, že kasační stížnosti obou stěžovatelů obsahovaly prakticky totožné námitky, a proto neshledal účelné zabývat se kasačními stížnostmi samostatně.

[17] Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou zmatečnosti soudního řízení [§ 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Stěžovatelé v této souvislosti nesouhlasili s městským soudem, že v případě přezkumu rozhodnutí o procesních otázkách povstalých z řízení vedeného dle liniového zákona není dána speciální příslušnost Krajského soudu v Ostravě dle § 7 odst. 4 s. ř. s. V posuzovaném případě byl rozklad žalobce zamítnut podle § 92 odst. 1 správního řádu jako nepřipustný, jelikož žalobce nebyl shledán účastníkem řízení; jde tedy o procesní rozhodnutí, v němž se ministr dopravy věcně nezabýval odvoláním žalobce.

[18] Podle § 7 odst. 4 s. ř. s., ve znění účinném do 31. 12. 2023 platilo, že *k řízení o žalobě proti rozhodnutí, kterým se umísťuje nebo povoluje stavba dopravní infrastruktury podle § 1 odst. 2 písm. a) nebo b) zákona č. 416/2009 Sb., o urychlení výstavby dopravní, vodní a energetické infrastruktury, ve znění pozdějších předpisů, je příslušný Krajský soud v Ostravě. O těchto žalobách vede řízení specializovaný senát.*

[19] Podle § 1 odst. 2 písm. a) liniového zákona se *dopravní infrastrukturou pro účely tohoto zákona rozumí stavby dálnic nebo silnic I. třídy nebo stavby s nimi související.*

[20] Nejvyšší správní soud se již v rozsudku č. j. 4 As 284/2015 - 105 (na který odkazoval i městský soud) vyjádřil k otázce, zda rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro nepřipustnost, vydané v návaznosti na proběhnuvší vyvlastňovací řízení, je rozhodnutím ve smyslu § 7

pokračování

odst. 4 s. ř. s. Poté co konstatoval, že i řízení o vyvlastnění nezbytných práv k pozemkům potřebným pro liniové stavby spadá pod případy předvídané § 1 odst. 1 liniového zákona, uvedl, že „rozhodnutí žalovaného řeší pouze otázku přípustnosti odvolání stěžovatele a nezabývá se tak zákonností vyvlastnění nemovitostí ve vlastnictví stěžovatele, ani žádnými jinými otázkami souvisejícími s výstavbou dopravní, vodní, či energetické infrastruktury podle zákona o urychlení výstavby.“ Je totiž nutné „rozlišovat mezi samotným vyvlastňovacím řízením, které nepochybně představovalo postup podle § 1 odst. 1 zákona o urychlení výstavby a které bylo zakončeno pravomocným rozhodnutím správního orgánu prvního stupně [...] na straně jedné a samostatné řízení o zamítnutí odvolání podaného stěžovatelem pro jeho nepřipustnost podle § 92 správního řádu na straně druhé. Rozhodnutí žalovaného [...] nebylo vydáno v (již pravomocně skončeném) vyvlastňovacím řízení a právní moc rozhodnutí o vyvlastnění [...] jím nebyla nijak dotčena. V řízení nebyly předmětem posouzení práva a povinnosti účastníků řízení související s vyvlastněním, nebyl v něm aplikován zákon o vyvlastnění ani jakékoli jiné předpisy související s výstavbou infrastruktury, jednalo se o posouzení výlučně procesní otázky přípustnosti podaného odvolání, proto se nejednalo o postup v souvislosti s urychlením výstavby dopravní, vodní a energetické infrastruktury ve smyslu § 1 odst. 1 zákona o urychlení výstavby“ [...] **Na rozhodnutí žalovaného se proto nevztahuje zákon o urychlení výstavby a lze proti němu podat žalobu ve 'standardní' dvouměsíční lhůtě stanovené v § 72 odst. 1 s. ř. s.**“ (důraz doplněn)

[21] K totožnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud také ve svém nedávném usnesení ze dne 30. 9. 2024, č. j. Nad 134/2024 - 38, v němž uvedl, že „[p]říslušný krajský soud [míněno na základě obecného pravidla místní příslušnosti dle § 7 odst. 2 s. ř. s.] bude oprávněn posuzovat výlučně zákonnost rozhodnutí žalovaného [...] o zamítnutí odvolání žalobce pro nepřipustnost, které se soustředilo právě výlučně na otázku přípustnosti odvolání žalobce a nemohlo se zabývat žádnými jinými otázkami souvisejícími s výstavbou dopravní infrastruktury ve smyslu § 1 liniového zákona, který se na něj tudíž vůbec nevztahuje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2016, č. j. 4 As 284/2015 - 105).“

[22] Z výše uvedeného jednoznačně vyplývá, že pokud správní orgán ve věci rozhodoval podle § 92 odst. 1 správního řádu, tedy shledal, že odvolání je nepřipustné, věc neposuzoval meritorně. V takovém případě se nejedná o rozhodnutí vydané v souvislosti s urychlením výstavby (§ 1 odst. 1 liniového zákona).

[23] Námitky stěžovatelů, že se v případě rozsudku č. j. 4 As 284/2015 - 105 jednalo o vyvlastňovací řízení, a proto není tento rozsudek přílehavý pro nyní posuzovanou věc, jsou liché. Jak již bylo výše uvedeno, správní orgány se jak v nyní posuzovaném případě, tak i v případě výše uvedeném, věcně nezabývaly otázkami souvisejícími s výstavbou dopravní, vodní, či energetické infrastruktury podle liniového zákona, nýbrž pouze otázkou přípustnosti odvolání, popřípadě rozkladu. Nebyla tak dána speciální místní příslušnost Krajského soudu v Ostravě. Místně příslušným soudem k vedení řízení byl tak i v nyní projednávané věci soud určený dle podle § 7 odst. 2 s. ř. s., tedy Městský soud v Praze.

[24] Uvedený závěr se pak logicky promítá i do otázky včasnosti žaloby. Není-li žalované rozhodnutí rozhodnutím vydaným v souvislosti s urychlením výstavby, neaplikují se ani speciální pravidla pro zkrácení lhůty pro podání žaloby (§ 2 odst. 2 liniového zákona). Lze proto uzavřít, že v projednávaném případě činila lhůta pro podání žaloby 2 měsíce

od doručení žalovaného rozhodnutí žalobci v souladu s § 72 odst. 1 s. ř. s.; žaloba proto byla podána včas a k místně příslušnému soudu.

[25] Nejvyšší správní soud proto neshledal naplnění kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

[26] Následně se Nejvyšší správní soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], protože v případě její důvodnosti by bylo vypořádání dalších kasačních námitek v zásadě vyloučené. Z konstantní judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu vyplývá, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za (ne)správné a z jakých důvodů považuje argumentaci účastníků řízení za (ne)důvodnou (viz například nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97 a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75; rozhodnutí Ústavního soudu viz www.nalus.usoud.cz). Meritorní přezkum rozsudku je tak možný pouze za předpokladu, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku jeho rozhodnutí.

[27] Stěžovatel b) namítal, že městský soud nijak nereagoval na jeho vyjádření k žalobě, zejména na argumentaci ohledně naplnění definice navazujícího řízení podle § 3 písm. g) zákona o posuzování vlivů na ŽP. K tomu je třeba uvést, že pokud městský soud shledal žalované rozhodnutí nepřezkoumatelným [neboť jeho odůvodnění neobsahovalo žádné úvahy ohledně (ne)existence navazujícího řízení], nemohl se těmito otázkami věcně zabývat, neboť není oprávněn předjímat, jak správní orgán tyto otázky (přezkoumatelně) posoudí. Rovněž nelze argumentaci obsaženou ve vyjádřeních či v kasačních stížnostech akceptovat jako doplnění odůvodnění; tyto úvahy musí být obsaženy již v žalovaném rozhodnutí. Ze stejného důvodu se touto argumentací nezabýval ani kasační soud.

[28] Lze tedy uzavřít, že napadený rozsudek není nepřezkoumatelný a kasační důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) není dán.

[29] Konečně Nejvyšší správní soud přistoupil k posouzení, zda ob stojí důvody, pro které městský soud označil rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

[30] Městský soud v odst. 44 odůvodnění napadeného rozsudku konstatoval, že ze žalovaného rozhodnutí není zřejmé, proč ministr dopravy dospěl k závěru, že stavební záměr „D11, stavba 1106 Hradec Králové – Smiřice“ nemá být posuzován v rámci navazujícího řízení. Dále v odst. 47 konstatoval, že ministr dopravy v žalovaném rozhodnutí pouze odkázal na vyjádření KÚ HK (které je ovšem jen úkonem dle části čtvrté správního řádu), sám žádné důvody ale neuvedl. Proto bylo na místě toto rozhodnutí zrušit z důvodu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.

pokračování

[31] Zde je vhodné nejprve upozornit, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 - 45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 - 64). Takovými vadami ale žalované rozhodnutí netrpí.

[32] V žalovaném rozhodnutí ministr dopravy na str. 4, ve druhém odstavci odůvodnění skutečně odkázal na vyjádření KÚ KHK, v následujícím odstavci se ale dále vypořádal s rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 7. 6. 2021, č. j. 15 A 102/2018 - 43, přičemž uvedl vlastní úvahu, proč se v daném případě dle jeho názoru o navazující řízení nejednalo; konkrétně se jedná o část textu začínající slovy „*V případě stavby...*“. Zde je obsažena úvaha, že stavby protihlukových zdí nebyly součástí posouzení vlivů na životní prostředí (EIA), a proto nemohou být projednány v navazujícím řízení. Tím se případ také odlišuje od výše citovaného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem. Závěr městského soudu, že žalované rozhodnutí pouze odkazuje na vyjádření KÚ KHK a neobsahuje žádné vlastní úvahy, tuto část odůvodnění pomíjí a nemůže proto obstát. Jakkoli je odůvodnění tohoto rozhodnutí velmi strohé, alespoň esenciální úvahu k nastolené otázce obsahuje a nebyl proto důvod rušit jej pro nepřezkoumatelnost.

[33] Pokud jde o kasační argumentaci obou stěžovatelů obsahující věcné výtky k problematice navazujícího řízení a s tím spojeného účastenství žalobce, těmi se Nejvyšší správní soud nemohl zabývat, neboť mu za daného stavu věci nepřísluší předjímat, jak budou tyto otázky městským soudem posouzeny v rámci dalšího řízení.

[34] Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že městský soud nesprávně uvážil o přezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí; je proto naplněn kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[35] Vzhledem k tomu, že napadený rozsudek městského soudu z hlediska zákona neobstojí, Nejvyšší správní soud jej podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. Městský soud bude v rámci dalšího projednání věci povinen věcně přezkoumat žalované rozhodnutí, a to ve světle závěrů shrnutých v odst. [32] výše. Tento právní názor je pro krajský soud závazný (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[36] Městský soud v dalším řízení rozhodne také o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 30. dubna 2025

Mgr. Radovan Havelec

předseda senátu